

Sygn. akt I C 574/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jakub Drzastwa

Protokolant: stażysta Klaudia Słowik-Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 r. w Bielsku-Białej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. J. i S. J.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanych M. J. i S. J. solidarnie na rzecz powódki (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 78.576,58 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset siedemdziesiąt sześć złotych 58/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2018 r. do dnia 22 sierpnia 2018 r.;
- 2) oddala powództwo w zakresie kwoty 5.659,46 zł;
- 3) umarza postępowanie w zakresie kwoty 4.056,57 zł;
- 4) rozkłada świadczenie pieniężne zasądzone w punkcie 1. wyroku na raty płatne solidarnie przez pozwanych na rzecz powódki poczynawszy od prawomocności wyroku do 10. dnia każdego miesiąca w wysokości 1.200 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, z zastrzeżeniem, że opóźnienie w zapłacie dwóch rat powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej do spłaty należności z punktu 1. wyroku;
- 5) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 9.589 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 574/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 10 maja 2017 r. wniosła przeciwko M. J. i S. J. pozew domagając się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 83.423,66 zł wraz z ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że 19 czerwca 2015 r. pozwani zawarli z nią umowę pożyczki. W związku z niewykonywaniem przez pozwanych zobowiązania zadłużenie z dniem 11 kwietnia 2017 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Powódka wskazała, że na kwotę objętą pozwem 83.423,66 zł składają się: niespłacony kapitał – 79.024,38 zł, odsetki umowne – 3.561,64 zł, odsetki umowne za opóźnienie – 737,64 zł, opłat umowne – 100 zł.

Nakazem zapłaty z 4 sierpnia 2017 r., VI Nc-e 858420/17, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazujący pozwanym M. J. i S. J., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacili solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. kwotę 83.423,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.653,43 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwani wnieśli sprzeciw od tego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu przyznali, że zawarli umowę pożyczki, a gdy zaczęły się ich problemy finansowe ciągle kontaktowali się z bankiem/windykatorem, starali się o restrukturyzację kredytu i w konsekwencji zmniejszenie raty na kilka miesięcy. Bank jednak odmówił restrukturyzacji. Ponadto od kilku miesięcy pozwani wpłacają kwoty w wysokości 1.200-1.700 zł. Powodowy Bank zaproponował niemożliwe do uwzględnienia przez pozwanych raty w wysokości 2.500 zł miesięcznie. Pozwani podali, że starają się o restrukturyzację zadłużenia lub spłatę zadłużenia w ratach w wysokości 1.200-1.500 zł. Wskazali, że chcą spłacić dług, gdyż ich sytuacja się poprawiła i mają możliwość jego spłaty w dogodnych ratach.

Pozwani ponadto w piśmie zatytułowanym odpowiedzią na pozew podnieśli, że przez 4 miesiące nie byli w stanie spłacać kredytu ze względów finansowo-chorobowych. Wówczas wypowiedziano im umowę, pomimo starań o restrukturyzację, zawieszenie spłaty części rat. Wnieśli jednocześnie o umożliwienie im spłaty zadłużenia w wysokości 1.300 zł miesięcznie i odstąpił od obciążania ich kosztami sądowymi.

W piśmie z dnia 29 marca 2018 r. strona powodowa ograniczyła powództwo domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 79.367,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r. w wysokości 4.868,95 zł, a także kosztów procesu, w pozostałym zakresie cofając powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

W uzasadnieniu powódka podała, że cofnięcie pozwu związane jest z dokonaniem przez pozwanych wpłat po dniu wytoczenia powództwa do dnia ograniczenia powództwa w łącznej wysokości 7.034,94 zł. Została ona zaksięgowana zgodnie z § 7 pkt 3 umowy kredytu, zmniejszając wysokość dochodzonego roszczenia z kwoty 83.423,66 zł do kwoty 79.367,09 zł oraz wysokość należności odsetkowej. Strona powodowa odniosła się do wniosku pozwanych o rozłożenie świadczenia na raty podnosząc, że jest ono racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że będzie dysponować środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. Pozwani nie przedstawili w tym zakresie żadnych twierdzeń ani dowodów. W przypadku rozłożenia przez Sąd spłaty roszczenia na raty powódka wniosła o zawarcie w treści wyroku zastrzeżenia, że w przypadku braku spłaty jakiegokolwiek raty w wyznaczonym terminie całość roszczenia zostanie postawiona w stan wymagalności.

Na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2018 r. pozwany M. J. oświadczył, że jemu i pozwanej S. J. w dniu (...) urodził się A. J..

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 19 czerwca 2015 r. M. J. i S. J. zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...) przeznaczonego częściowo na spłatę zobowiązań finansowych, na mocy której Bank udzielił im kredytu w kwocie 86.367,96 zł na okres od 16 czerwca 2015 r. do 16 czerwca 2025 r., spłacany w 120 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości 1.145,03 zł. Strony umowy przewidziały oprocentowanie kredytu według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,90% w stosunku rocznym, stanowiącej sumę zmiennej stopy bazowej Banku dla kredytów gotówkowych, która wynosi 3,50% w skali roku i stałej marży. Niespłacone w terminie raty kredytu stają się zadłużeniem przeterminowanym oprocentowanego według zmiennej stopy procentowej określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Strony postanowiły nadto, że skutkiem braku płatności, po powstaniu wymagalności zaległości, będzie uprawnienie Banku do wypowiedzenia

umowy, do czego niezbędne jest zachowanie 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Strony przewidziały również prawo do pobierania opłat przez Bank za wykonanie określonych czynności.

(umowa kredytu gotówkowego nr (...) z 19.06.2015 r. – k. 29-30)

Pozwani przestali spłacać raty w określonych umową terminach i wysokości. Pismami z dnia 13 stycznia 2017 r. strona powodowa wezwała pozwanych do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu w terminie 7 dni od otrzymania pisma w kwocie 2.121,57 zł powiększonej o 30 zł tytułem kosztów wysyłki pisma. Poinformowała pozwanych, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy. Wezwania zostały doręczone pozwanym w dniu 17 stycznia 2017 r.

(ostateczne wezwania do zapłaty z 13.01.2017 r. - k. 67, 69, 75; potwierdzenia doręczeń - k. 68, 70; historia konta za okres 01.04.2016 r. – 01.04.2017 r. – k. 120-121)

Pismami z dnia 13 lutego 2017 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanym umowę kredytu nr (...), wzywając pozwanych do zapłaty zaległości w wysokości 3.308,02 zł powiększonej o 30 zł tytułem kosztów wysyłki pisma w terminie 14 dni od otrzymania pisma, i wskazując, że w przypadku nieskorzystania z uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy Prawo bankowe wypowiada umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia pisma. Wypowiedzenia zostały doręczone pozwanym w dniu 20 lutego 2017 r.

(warunkowe wypowiedzenia umowy o kredyt gotówkowy datowane 13.02.2017 r. - k. 71-72, 107; potwierdzenia doręczeń - k. 73-74, 76-77)

W dniu 22 lutego 2017 r. pozwani M. J. i S. J. złożyli stronie pozwanej wniosek o restrukturyzację zobowiązań, w którym wskazali, że M. J. od 1 września 2009 r. osiąga dochód z tytułu umowy o pracę na czas nieokreślony w (...) Pogotowiu (...), umowy zlecenia, o dzieło, w wysokości 2.200 zł, łączny dochód z gospodarstwa domowego wynosi 5.000 zł, ma na utrzymaniu 1 dziecko, łącznie wszystkie miesięczne koszty i obciążenia gospodarstwa domowego wynoszą 3.300 zł, łącznie koszty z tytułu posiadanych innych kredytów i pożyczek wynoszą 2.600 zł, a koszty zmienne wynoszą 800 zł. Wnioskowali oni o wydłużenie okresu kredytowania oraz zawarcie porozumienia w sprawie spłaty w miesięcznych ratach zadłużenia wynikającego z wypowiedzianej umowy, powołując się na chwilowe trudności w spłacie – zmianę dodatkowej pracy, narodziny dziecka, urlop macierzyński S. J.. Prosili o obniżenie rat do kwoty około 700 zł miesięcznie.

(wniosek o restrukturyzację zobowiązań z 22.02.2017 r. – k. 78-83)

Strona powodowa wezwała pozwanego M. J. do zapłaty w terminie 7 dni wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 16 czerwca 2015 r. w wysokości na dzień 12 kwietnia 2017 r. 82.845,32 zł, w tym kapitał – 79.024,38 zł, odsetki umowne - 3.561,64 zł, odsetki karne – 159,30 zł, opłaty - 100 zł. Wezwanie zostało doręczone w dniu 19 kwietnia 2017 r.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty - k. 32; potwierdzenie doręczenia przesyłki - k. 33)

W dniu 10 maja 2017 r. zadłużenie pozwanych M. J. i S. J. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 16 czerwca 2015 r. wynosiło 83.423,66 zł, w tym niespłacony kapitał – 79.024,38 zł, odsetki umowne - 3.561,64 zł, odsetki umowne za opóźnienie - 737,64 zł, opłaty umowne - 100 zł.

(wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. z 10.05.2017 r. – k. 31)

Pozwani po tym dniu dokonują spłaty zadłużenia, w tym w dniach wpłacili:

- 11 maja 2017 r. – 1.000 zł,

- 13 czerwca 2017 r. – 1.200 zł,
- 16 sierpnia 2017 r. – 1.300 zł,
- 14 września 2017 r. – 1.700 zł,
- 12 stycznia 2018 r. – 334,94 zł,
- 14 lutego 2018 r. – 1.500 zł,
- 16 czerwca 2018 r. – 1.300 zł,
- 11 lipca 2018 r. – 800 zł.

(historia rachunku kredytowego za okres od 10.05.2017 r. do 28.03.2018 r. – k. 66; wydruk transakcji bankowej z 16.06.2018 r. – k. 118; wydruk transakcji bankowej z 11.01.2018 r. – k. 119; historia konta za okres od 01.04.2017 r. do 01.04.2018 r. – k. 122; wydruk transakcji bankowej z 13.02.2018 r. – k. 123; wydruk transakcji bankowej z 11.07.2018 r. – k. 131)

W dniu 30 czerwca 2015 r. doszło do przejęcia (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na rzecz (...) Bank S.A.

(odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS – k. 36-44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powyższych dokumentów, które Sąd uznał zgodnie z art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony.

Stan faktyczny dotyczący powstania zadłużenia pozwanych oraz jego wysokości nie był sporny między stronami. Biorąc to pod uwagę należy stwierdzić, że powyższe dowody są wystarczające w rozumieniu art. 227 k.p.c. do dokonania oceny zasadności powództwa i wydania wyroku.

Sąd zważył, co następuje.

Strona powodowa wywodzi swoje roszczenie z umowy kredytu, domagając się ostatecznie od pozwanych zapłaty kwoty 79.367,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 lutego 2018 r., a także zapłaty odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r. w wysokości 4.868,95 zł.

Pozwani nie kwestionowali ani zaprzestania spłaty kredytu, ani zasadności wypowiedzenia umowy kredytu, ani też wysokości zaległości z tego tytułu wobec powodowego Banku.

Dla porządku należy podnieść, że zachowane zostały wymogi uprawniające do wypowiedzenia przez Bank umowy, co było konieczne do powstania wymagalności całości należności wynikającej z umowy kredytu. Umowa kredytu przewidywała bowiem, że wypowiedzenie umowy jest możliwe w przypadku braku spłacania kredytu, a termin wypowiedzenia wynosi 30 dni. Ponadto zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej, a termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni. Natomiast zgodnie z art. 75c tej ustawy, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych.

W celu spełnienia tych wymogów Bank po powstaniu zaległości w spłacie kredytu w wysokości 2.121,57 zł wezwał pozwanych do ich zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Ponadto w pismach z dnia 13 lutego 2017 r. powodowy Bank wezwał pozwanych do zapłaty zaległości w wysokości 3.308,02 zł wyznaczając wymagany 14-

dniowy termin do zapłaty. Jednocześnie Bank oświadczył, że wypowiada umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego terminu liczonego od upływu 14 dni od daty doręczenia pism. Pisma zostały doręczone pozwanym w dniu 20 lutego 2017 r. W konsekwencji doszło do rozwiązania umowy kredytu, co skutkowało powstaniem wymagalności całego zadłużenia wynikającego z umowy, to jest całości kwoty udzielonego, a nie spłaconego przez pozwaną kredytu wraz z odsetkami za czas korzystania z kredytu (niespłaconymi odsetkami umownymi) oraz odsetkami za opóźnienie w jego spłacie (niespłaconymi odsetkami za opóźnienie), a także naliczonych przez Bank opłat.

Podstawą prawną roszczenia strony powodowej, poza postanowieniami umownymi zawartymi w umowie kredytu, jest art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, który stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej.

Wobec tego, że wypowiedzenie umowy skutkowało powstaniem obowiązku zwrotu przez pozwaną całego zadłużenia wynikającego z umowy, powstało wymagalne zadłużenie wynoszące w dniu 10 maja 2017 r. 83.423,66 zł, w tym: 79.024,38 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 3.561,64 zł z tytułu odsetek umownych, 737,64 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie, 100 zł z tytułu opłat umownych. W związku z tym, że pozwani po tym okresie dokonali spłaty części należności, należało pomniejszyć zadłużenie o dokonane wpłaty. Wpłaty zostały dokonane w łącznej wysokości 9.134,94 zł, w tym: 11 maja 2017 r. – 1.000 zł, 13 czerwca 2017 r. – 1.200 zł, 16 sierpnia 2017 r. – 1.300 zł, 14 września 2017 r. – 1.700 zł, 12 stycznia 2018 r. – 334,94 zł, 14 lutego 2018 r. – 1.500 zł, 16 czerwca 2018 r. – 1.300 zł, 11 lipca 2018 r. – 800 zł. Wpłaty w części 7.034,94 zł (wpłaty dokonane do 14 lutego 2018 r.) zostały zaksięgowane przez stronę powodową, stosownie do art. 451 § 1 k.c., na poczet odsetek.

W konsekwencji o sumę dokonanych wpłat, to jest 9.134,94 zł zadłużenie pozwaną wobec strony powodowej zmniejszyło się. W zakresie kwoty głównej roszczenie zostało ograniczone z 83.423,66 zł na 79.367,09 zł, co oznacza, że na jej poczet została zaliczona kwota 4.056,57 zł z kwot wpłacanych przez pozwaną w okresie od 11 maja 2017 r. do 14 lutego 2018 r. ($83.423,66 \text{ zł} - 79.367,09 \text{ zł} = 4.056,57 \text{ zł}$). Pozostała część spłat pozwaną, to jest łącznie kwota 5.078,37 zł ($9.134,94 \text{ zł} - 4.056,57 \text{ zł} = 5.078,37 \text{ zł}$) powinna zatem być zaliczona na należne odsetki naliczane za okres od dnia wniesienia pozwu, jak to wskazała strona powodowa. Należy jednak zauważyć, że obliczenia powódki w tym zakresie i w ich konsekwencji dokonane zaksięgowania są błędne. Pomimo bowiem zaliczenia na poczet należności odsetkowej, liczonej za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r., wpłat pozwaną w łącznej wysokości 2.978,37 zł, a także pomimo dokonania przez pozwaną kolejnych wpłat w łącznej wysokości 2.100 zł (16 czerwca 2018 r. – 1.300 zł i 11 lipca 2018 r. – 800 zł), które nie zostały przez powódkę zaliczone, powódka domaga się zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie z tego tytułu w wysokości 4.868,95 zł. Uwzględniając dokonane przez pozwaną wpłaty, odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r. wynoszą 4.287,86 zł. Składają się na nie kwoty:

- 553,25 zł (7% z 82.423,66 zł, tj. 83.423,66 zł pomniejszone o 1.000 zł, liczone za okres 11.05.2017 – 13.06.2017),
- 996,94 zł (7% z 81.223,66 zł, tj. 82.423,66 zł pomniejszone o 1.200 zł, liczone za okres 14.06.2017 – 16.08.2017),
- 444,51 zł (7% z 79.923,66 zł, tj. 81.223,66 zł pomniejszone o 1.300 zł, liczone za okres 17.08.2017 – 14.09.2017),
- 1.800,22 zł (7% od 78.223,66 zł, tj. 79.923,66 zł pomniejszone o 1.700 zł, liczone za okres 15.09.2017 – 12.01.2018),
- 492,94 zł (7% z 77.888,72 zł, tj. 78.223,66 zł pomniejszone o 334,94 zł, liczone za okres 13.01.2018 – 14.02.2018).

Wobec tego należało na poczet należności odsetkowej w wysokości 4.287,86 zł zaliczyć pozostałą część wpłat dokonanych przez pozwanych, nie zaliczoną na poczet należności głównej 83.423,66 zł, to jest kwotę 5.078,37 zł. Z uwagi na to, że kwota ta przewyższa wysokość należnych skapitalizowanych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do 14 lutego 2018 r., dając nadwyżkę w kwocie 790,51 zł (5.078,37 zł – 4.287,86 zł = 790,51 zł), świadczenie w zakresie odsetek od należności głównej za okres od dnia wniesienia pozwu do 14 lutego 2018 r. zostało w całości spełnione, a nadwyżkę należało zaliczyć na poczet należności głównej, stosownie do art. 451 § 1 k.c.

W konsekwencji roszczenie z tytułu odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r. zostało w całości spełnione. Natomiast roszczenie z tytułu należności głównej zostało spełnione do kwoty 790,51 zł, pomniejszając należność główną do kwoty 78.576,58 zł (79.367,09 zł - 790,51 zł = 78.576,58 zł). Taka też kwota podlegała uwzględnieniu wraz z odsetkami od dnia 15 lutego 2018 r. do dnia 22 sierpnia 2018 r.

Reasumując, należy stwierdzić, że pozwani M. J. i S. J. są zobowiązani do zapłaty solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. kwoty 78.576,58 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 lutego 2018 r. do dnia 22 sierpnia 2018 r.

Podstawę prawną zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 78.576,58 zł od dnia 15 lutego 2018 r. stanowi art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (obecnie 7%). Ograniczenie daty końcowej naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 78.576,58 zł do dnia 22 sierpnia 2018 r. uzasadnione jest tym, że zasądzone od pozwanych na rzecz strony powodowej świadczenie podlegało rozłożeniu na raty (co zostanie rozważone w dalszej części uzasadnienia). Rozłożenie na podstawie art. 320 k.p.c. zasądzonych świadczenia pieniężnego na raty ma bowiem ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (zob. uchwałę Sądu Najwyższego mającą moc zasady prawnej z 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Roszczenie w zakresie kwoty 4.868,95 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia 14 lutego 2018 r., a także w zakresie kwoty 790,51 zł tytułem należności głównej, to łącznie co do kwoty 5.659,46 zł, podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Biorąc to pod uwagę, Sąd oddalił powództwo we wskazanym zakresie, to jest co do kwoty 5.659,46 zł, o czym orzekł w punkcie 2. wyroku.

W punkcie 3. wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie powództwa dotyczącego żądania zapłaty kwoty 4.056,57 zł, o jaką strona powodowa pomniejszyła żądanie zapłaty kwoty głównej z 83.423,66 zł do 79.367,57 zł (żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty głównej 83.423,66 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do 14 lutego 2018 r. nie zostało faktycznie ograniczone). Podstawą takiego orzeczenia są art. 203 k.p.c. oraz art. 355 § 1 k.p.c., zgodnie z którymi w przypadku, gdy powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. Wobec tego, że strona powodowa cofnęła powództwo w części dotyczącej łącznie kwoty 4.056,57 zł, należało umorzyć postępowanie w zakresie cofniętego żądania.

Odnosząc się do wniosku pozwanych o rozłożenie świadczenia na raty, trzeba stwierdzić, że podlega on ocenie na podstawie art. 320 k.p.c. Stanowi on, iż w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Oznacza to, że uwzględnienie wniosku pozwanych uzależnione jest od wystąpienia szczególnych okoliczności. Uprawnienie przewidziane w art. 320 k.p.c. przysługuje w szczególności w sytuacjach, gdy ze względu na stan rodzinny lub majątkowy strony obowiązanej bezzwłoczne spełnienie przez nią świadczenia byłoby

nadmiernie utrudnione i narażałoby ją na niepowetowaną szkodę. Chodzi więc o wyznaczenie takiego terminu, który z jednej strony mógłby umożliwić pozwany wykonanie orzeczenia w sposób dla nich najmniej dotkliwy i nie narażający na nadmierne straty, ale z drugiej strony uwzględniać będzie słusze interesy strony powodowej i nie będzie narażać jej na dalsze szkody.

Należy zaznaczyć, że świadczenia wynikające z umów kredytowych zawieranych przez banki nie są wyłączone z możliwości stosowania tzw. moratorium sędziowskiego wynikającego z art. 320 k.p.c. Banki jako podmioty zajmujące się profesjonalnie między innymi obracaniem pieniędzmi, uzyskujące z tego tytułu zyski, powinny być przygotowane organizacyjnie do oceny ryzyka dokonywanych czynności bankowych, w tym ryzyka wynikającego z zawieranych umów kredytowych.

Sąd dokonując oceny wniosku o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty miał na uwadze, że pozwani są osobami młodymi, pracującymi, uzyskującymi stały dochód, których trudności ze spłatą kredytu były przejściowe (jak pozwani wskazywali, wynikały one ze zmiany dodatkowej pracy, narodzin dziecka, urlopu macierzyńskiego pozwanej S. J.), ale skutkowały wypowiedzeniem przez powodowy Bank umowy kredytu. Od maja 2017 r. dokonują oni w miarę regularnie spłaty kredytu, zadeklarowali, że są w stanie spłacać zadłużenie w ratach po 1.200-1.500 zł miesięcznie. Spełnienie zasądanego świadczenia jest dla pozwanych niemożliwe do wykonania, gdyż nie są oni w stanie spłacić jednorazowo kwoty wynoszącej około 80.000 zł i narażałoby ich na niepowetowane szkody.

Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w rzeczywistości może stanowić usprawienie i urealnienie wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji oraz jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szansy powoda na uzyskanie zaspokojenia. Dane przedstawione przez pozwanych we wniosku o restrukturyzację zobowiązania kredytowego z dnia 22 lutego 2017 r. wskazują, że pozwani są w stanie ponosić koszty spłaty rat w wysokości około 1.200 zł. Ich łączny dochód z gospodarstwa domowego wynosi 5.000 zł, a nadto faktycznie dokonują oni spłat zadłużenia w wysokości 1.000-1.700 zł miesięcznie.

Należy jednocześnie zauważyć, że na podstawie wypowiedzianej umowy kredytu wysokość miesięcznej raty kapitałowo-odsetkowej wynosiła 1.145,03 zł. Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w kwotach po 1.200 zł miesięcznie nie będzie zatem znacząco odbiegało od zasad wynikających z umowy kredytu, na które Bank wyraził zgodę zawierając tę umowę. Tym samym nie można uznać rozłożenia świadczenia na raty za znacznie krzywdzące powoda oraz naruszające jego interesy i prawa. Przeciwnie, ustalenie spłaty w ratach z dużym prawdopodobieństwem umożliwi uniknięcie prowadzenia egzekucji przeciwko pozwany, której skuteczność nie musi być wyższa od spłaty dokonywanej dobrowolnie na podstawie wyroku wydanego w niniejszej sprawie. Z pewnością egzekucja jako zestaw środków przymusu wykonania zobowiązania prowadzona byłaby ze szkodą dla pozwanych, a nadto wiązałaby się dla nich z wyższymi kosztami (egzekucyjnymi).

Rozłożenie na raty spłaty długu nie grozi ponadto stronie powodowej pozbawieniem możliwości zaspokojenia swojego roszczenia, w szczególności w sytuacji zastrzeżenia, że opóźnienie w zapłacie dwóch rat powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej do spłaty należności głównej. Ograniczenie tego zabezpieczenia do opóźnienia ze spłatą tylko jednej raty jest zdaniem Sądu zbyt rygorystyczne dla pozwanych, ponieważ najmniejsze opóźnienie, nawet jednodniowe, skutkowałoby powstaniem wymagalności całego świadczenia.

Mając to na uwadze, Sąd w punkcie 4. wyroku, stosując art. 320 k.p.c., rozłożył świadczenie pieniężne zasądzone w punkcie 1. wyroku na raty płatne solidarnie przez pozwanych począwszy od prawomocności wyroku do 10. dnia każdego miesiąca w wysokości 1.200 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, z zastrzeżeniem, że opóźnienie w zapłacie dwóch rat powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej do spłaty należności z punktu 1. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 5. wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 6 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804, z późn. zm.), obciążając nimi w całości pozwanych, ponieważ strona powodowa uległa tylko co do nieznaczącej części swojego żądania. Na koszty procesu poniesione przez stronę

powodową składają się: opłata od pozwu – 4.172 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł, opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa - 17 zł, to jest łącznie 9.589 zł.

Sędzia